

Πλὴν ἄχ! δόσμου τὰ φιλιὰ μου
 Ἰπίσω, κειὰ τὰ ἐρωτικά
 Τὰ σφραγίσματα, π' εἰς μάτην
 Ἐσφραγίσθησαν θεά!

2.

Κρύψε ἄ! κρύψε αὐτοὺς τοὺς λόφους
 Ἰάν τὸ χιόνι, ὅπου κρατεῖ
 Κόλπος σου ὁ παγωμένος
 Ποῦ ὅ τὰ ὕψη ἀνθοῦν ἐκεῖ
 Τὰ γαρούφαλα π' ὁ Ἀπρίλις
 Τὴν ἀνθάνοιξι φορεῖ.
 Πλὴν τὴ μαύρη τὴ καρδιά μου
 Ἄφ' στήν νά ἐλευθερωθῆ.

Ἐν Λονδίῳ 1884.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ
 Ζακύνθιος

ΡΕΜΒΗΣ ΣΤΙΓΜΑΙ . . .

Ἐν μέσῳ τῆς ἀτέρμονος ἐκείνης παραλίας
 ἐν ἧ Σειρήνες ψάλλουσι περιπαθῶς τὸ θέρος
 καὶ μᾶς ὑψοῦν εἰς τὸ Ζενιθ τῆς θείας ἁρμονίας
 ἣν μᾶς ἐμπνέει ἡ Ἐλπίς, τὸ ἄσμα, καὶ ὁ Ἔρωτος,
 ἐξηπλωμένος νοχελῶς εἰς φίλος νεανίας
 ἐδέχετο τὰς τρυφεράς τῆς φίλης του θωπείας.

Τὸ κῆμα λείον πρὸ αὐτῶν ἐφλοισβίζεν ἡρέμα
 δίδον τῇ φίλῃ του ἀκτῆ φιλήματα ἀφρώδη
 ἐν ᾧ ἐκείνης τὸ λαμπρὸν καὶ ἀπαστράπτον βλέμμα
 ὑπὸ τοξοειδεῖς ὄφρυς καὶ κόμην ἐβενώδη,
 ἣν χαριέντως ἔσειεν ὁ Φαληρίτης πνέων
 τὸ πάθος ἐξηκόντιζεν, τὸν ἔρωτα ἐμπνέων.

Τί ὦραι! τί οὐράνια στιγμαὶ ἡδυπαθείας!
 Καθ' ἃς ἀπὸ τοῦ σώματος ἐλεύθερον τὸ πνεῦμα
 μεταρσιοῦται ἔνθεν διὰ τῆς φαντασίας
 ὑπὸ ἀπείρων σκέψεων, χρυσῶν ἐλπίδων βεῦμα
 ὡς κόκκον ἄστημον χορὸς τὸ σύμπαν θεωροῦμεν
 καὶ τὴν πληρώδη ὑπαρξίν ἡμῶν ἀποθεοῦμεν.

Ἦ! ἔσω πάντοτ' ἐραστῆς καὶ πάποτε νυμφίος
 ὡς εἶπεν φίλος ποιητής, ἐρωτευμένε φίλε,
 ἃς ἐντροφῶμεν εἰς θερμὰς ἀγκάλας αἰωνίως
 διότι ὅλα φοβεραὶ τοῦ Πλάτωνος αἱ πύλαι
 θά ἀνοιχθῶσι πρὸ ἡμῶν ὦ! τότε, τότε οἴμοι! . . .
 δὲν θά παρηγορῆ ἡμᾶς φεῦ! . . . οὐδ' αὐτὴ ἡ μνήμη.

1882.

Δ. Κ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ